

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 22 lutego 2013 r.

DOLiS/DEC-222/13/

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) art. 12 pkt 2, art. 22, art. 31 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pani E. W. zam. w S., reprezentowanej przez radcę prawnego Pana S. S., Kancelaria Prawnicza w S., o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 24 października 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-1051/12) odmawiającą uwzględnienia wniosku w sprawie jej skargi dotyczącej przetwarzania jej danych osobowych przez K. S.A. z siedzibą w W.,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pani E. W. zam. w S., zwanej dalej Skarżącą, reprezentowanej przez radcę prawnego Pana S. S., Kancelaria Prawnicza w S., dotycząca przetwarzania jej danych osobowych przez K. S.A. z siedzibą w W.. W treści ww. skargi Skarżąca zażądała cyt: „nakazanie K. S. A. usunięcia danych osobowych wnioskodawcy obejmujących imię, nazwisko, serię i numer dokumentu tożsamości, numer PESEL, adres zamieszkania z rejestru dłużników E. S. A.”. Ponadto Skarżąca zaznaczyła, że nie pozostaje dłużnikiem w związku z roszczeniem stanowiącym podstawę zamieszczenia jej danych osobowych w rejestrze E. S. A.

W celu ustalenia okoliczności przedmiotowej sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wszczął postępowanie administracyjne. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonano następujących ustaleń:

1. Jak wynika z wyjaśnień K. S. A. zadłużenie Skarżącej, cyt: „wynika z salda debetowego (nr Umowy zawartej z P. S. A. / rachunku – [...])”. P. S. A. na podstawie art. 509 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny dokonał cesji przedmiotowej wierzytelności na rzecz P. z siedzibą w W. reprezentowanego przez B. S.A. z siedzibą w W., który pozostaje obecnie administratorem danych Skarżącej.
2. K. S. A. przetwarza dane osobowe Skarżącej E. W. na podstawie umowy z dnia [...] lutego 2006 r. o obsługę sekurytyzowanych wierzytelności, zawartej pomiędzy K. S.A. a Funduszem P. z siedzibą w W. (kopia w aktach sprawy), będącą jednocześnie umową powierzenia przetwarzania danych osobowych, w zakresie: imię i nazwisko, miejsce zamieszkania oraz adres, oznaczenie stosunku prawnego z jakiego pochodzi wierzytelność, termin wymagalności wierzytelności, aktualna wartość świadczenia wynikająca z wierzytelności wraz ze sposobem jej ustalenia, w tym w szczególności dane konieczne do obliczenia kwoty odsetek, opis zabezpieczeń wierzytelności.
3. Na podstawie § 9 pkt 3 ww. umowy o obsługę K. S.A. upoważniony został przez Fundusz do cyt: „przetwarzania danych osobowych w zakresie niezbędnym, a w szczególności do ich uzupełnienia i aktualizacji, oraz przekazywania i udostępniania danych innym podmiotom, o ile będzie to niezbędne lub związane z celem, dla którego Fundusz przekazał zbiór danych Zleceniobiorcy”.
4. Zgodnie z § 1 pkt. 11 aneksu nr [...] z dnia [...] maja 2010 r. do powyższej umowy (kopia w aktach) K. S. A. zobowiązał się do przekazywania informacji gospodarczych do biur informacji gospodarczych w imieniu i na rzecz Funduszu. W związku z powyższym, K. S.A. w dniu [...] października 2011 r. przekazał dane osobowe Skarżącej do biura informacji gospodarczej E. B. S. A.

W tym stanie faktycznym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydał decyzję administracyjną z dnia 24 października 2012 r. (DOLiS/DEC-1051/12), mocą której odmówił uwzględnienia wniosku w sprawie przetwarzania danych osobowych Skarżącej przez K. S.A.

W ustawowym terminie pełnomocnik Skarżącej wniósł wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W jego uzasadnieniu wskazał on cyt: „zgodnie z art. 2 ust. 2 pkt 4 w/w ustawy z dnia 09.04.2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych jako wierzyciela rozumie się osobę, której wierzytelność została stwierdzona tytułem wykonawczym. Podczas, gdy w przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że wierzytelność jaka rzekomo przysługuje Funduszowi wobec wnioskodawczyni nigdy nie została stwierdzona tytułem wykonawczym. Zatem błędnie Inspektor w zaskarżonej decyzji powołał się na art. 12 ust. 1 w/w ustawy jako przepis dający uprawnienie uczestnikowi do wpisania danych osobowych wnioskodawczyni do rejestru dłużników.

Przepis ten bowiem takie uprawnienie daje wyłącznie wierzycielom. Podczas gdy zarówno Fundusz jak i uczestnik nie jest i nigdy nie był wierzycielem wnioskodawczym w rozumieniu przepisów w/w ustawy”.

Po ponownej analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonym rozstrzygnięciu. We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie przedstawiono bowiem żadnych okoliczności, które mogłyby stanowić podstawę do jego zmiany.

Na wstępie przedmiotowych rozważań wskazać należy, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie podziela zarzutu pełnomocnika Skarżącej wyrażonego we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, mianowicie, że organ do spraw ochrony danych osobowych błędnie uznał, iż dane osobowe Skarżącej zostały legalnie przekazane przez K. S.A. do biura informacji gospodarczej E. B. S.A., albowiem ani K. S.A. ani Fundusz, na rzecz którego K. S.A. działa nie byli nigdy wierzycielami Skarżącej w rozumieniu przepisu art. 2 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych (Dz. U. 2010 Nr 81, poz. 530).

Dla uzasadnienia powyższego konieczne jest przytoczenie pełnego brzmienia w/w przepisu prawa. Stosownie bowiem do treści art. 2 ust. 2 pkt 4 ustawy o udostępnianiu informacji publicznej ilekroć w ustawie tej jest mowa o wierzycielu rozumie się przez to osobę fizyczną, której wierzytelność została stwierdzona tytułem wykonawczym, osobę fizyczną wykonującą działalność gospodarczą, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której w związku z wykonywaną działalnością gospodarczą lub stosunkiem prawnym przysługuje wierzytelność, organ właściwy wierzyciela w rozumieniu art. 2 pkt 10 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów oraz właściwą jednostkę organizacyjną wspierania rodziny i systemu pieczy zastępczej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemu pieczy zastępczej. Z literalnego brzmienia tej normy prawnej wynika jasno, że jedynymi podmiotami, które, aby odpowiadać definicji wierzyciela w rozumieniu ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych, muszą legitymować się przysługującą im wobec innego podmiotu wierzytelnością stwierdzoną tytułem wykonawczym są osoby fizyczne. Pozostałe z wymienionych w nim podmiotów, w tym osoby prawne, nie muszą spełniać tego kryterium. W stosunku do nich wymagane jest jedynie by przysługująca im wierzytelność związana była z wykonywaną przez nią działalnością gospodarczą lub stosunkiem prawnym.

W przedmiotowej sprawie Fundusz, na rzecz którego działa K. S.A. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie wykupu wierzytelności. Umową cesji nabył od P. S.A. wierzytelność, która, jak wynika z wyjaśnień udzielnych w tym postępowaniu przez K. S.A. przysługiwała temu podmiotowi od Skarżącej. Dochodzona od Skarżącej wierzytelność, o której informacja przekazana została przez K. S.A. do biura informacji gospodarczej związana była z prowadzoną przez Fundusz działalnością gospodarczą, zatem dla przekazania przez działający w imieniu Funduszu K. S.A. informacji o jej istnieniu do biura informacji gospodarczej nie było konieczne wykazanie przez K. S.A., iż wierzytelność Funduszu wobec Skarżącej jest stwierdzona tytułem wykonawczym.

Mając na uwadze powyższe Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swój stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji i ponownie wskazuje, że ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwana dalej również

ustawą, określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1 ustawy). Wskazać należy, że stosownie do brzmienia art. 7 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych, pod pojęciem przetwarzania danych rozumieć należy jakiekolwiek operacje wykonywane na danych osobowych, takie jak zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych.

Art. 7 pkt 4 ustawy definiuje administratora danych osobowych jako organ, jednostkę organizacyjną, podmiot lub osobę, o których mowa w art. 3, decydujące o celach i środkach przetwarzania danych osobowych. Ustawa o ochronie danych osobowych reguluje również status podmiotów innych niż administrator danych, które mogą przetwarzać dane osobowe. Jakkolwiek bowiem administrator danych może przetwarzać dane samodzielnie, art. 31 ustawy upoważnia go również do powierzenia, w drodze zawartej w formie pisemnej umowy (w tym wypadku ww. umowy z dnia [...] lutego 2011 r.), przetwarzania tych danych innemu podmiotowi. W przypadku zatem, gdy administrator skorzysta z upoważnienia wynikającego z brzmienia powołanego przepisu, dochodzi do zlecenia „na zewnątrz” przetwarzania danych. Podmiot, któremu administrator powierzył przetwarzanie danych, może je jednak przetwarzać wyłącznie w przewidzianym umową zakresie i w określonym w umowie celu (art. 31 ust. 2 ustawy). Podmiot, któremu administrator powierzył przetwarzanie danych jest ponadto obowiązany przed rozpoczęciem przetwarzania danych podjąć środki zabezpieczające zbiór danych, o których mowa w art. 36 – 39 ustawy, oraz spełnić wymagania określone w przepisach, o których mowa w art. 39a ustawy. W zakresie przestrzegania tych przepisów wskazany podmiot ponosi odpowiedzialność jak administrator danych (art. 31 ust. 3 ustawy). Zgodnie z art. 31 ust. 5 ustawy, do kontroli zgodności przetwarzania danych przez podmiot, któremu zostały powierzone dane, z przepisami o ochronie danych osobowych stosuje się odpowiednio przepisy art. 14-19 ustawy.

Ponadto należy zaznaczyć, że powierzenie przetwarzania danych dokonane przez administratora na podstawie umowy powierzenia, o której mowa w art. 31 ustawy nie wymaga uzyskania zgody osoby, której dane dotyczą.

W niniejszej sprawie istotnym jest, że K. S. A. jest pośrednikiem, z pomocą którego Fundusz realizuje wobec Skarżącej uprawnienia wierzyciela. K. S. A. – jako firma windykacyjna wyspecjalizowana w dochodzeniu wierzytelności, posiada umocowanie dla swoich działań w postaci zawartej z Funduszem umowy z dnia [...] lutego 2006 r. o obsługę sekurytyzowanych wierzytelności (w tym wierzytelności wobec Skarżącej). W wykonaniu postanowień przedmiotowego porozumienia Fundusz udostępnił K. SA. dane osobowe dłużników (w tym dane osobowe Skarżącej), K. S.A. natomiast przetwarza rzeczony informacje w celu administrowania powyższymi wierzytelnościami. W kontekście przepisów ustawy o ochronie danych osobowych także te działania Funduszu i K. S. A. są prawnie dopuszczalne.

Ustawa o ochronie danych osobowych zezwala bowiem administratorowi danych (w niniejszej sprawie, po nabyciu od Banku wierzytelności wobec Skarżącej - Funduszowi) na powierzenie innemu podmiotowi, w drodze umowy zawartej na piśmie, przetwarzania danych (art. 31 ust. 1), zastrzegając jedynie, że podmiot, któremu dane powierzono może je przetwarzać wyłącznie w zakresie i celu przewidzianym w umowie (art. 31 ust. 1 i 2 ustawy). W ocenie Generalnego Inspektora Ochrony

Danych Osobowych łącząca Fundusz i K. S. A umowa z dnia [...] lutego 2006 r. o obsługę sekurytyzowanych wierzytelności, zarówno z uwagi na jej formę (pisemna), jak i treść odpowiada wymogom określonym w art. 31 ustawy, natomiast K. S.A. przetwarza dane osobowe Skarżącej nie wykraczając poza zakres upoważnienia wynikającego z rzeczonyj umowy.

Odnosząc się natomiast do przekazania przez K. S. A. informacji o zadłużeniu Skarżącej do E. B. S. A. w pierwszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. Z 2010 r., Nr 81, poz. 530), wierzyciel może przekazywać do biura informacje gospodarcze w celu ich ujawnienia, jeżeli zawarł z biurem umowę o udostępnianiu informacji gospodarczych. Umowę tą sporządza się na piśmie pod rygorem nieważności (ust. 2). K. S. A. został upoważniony do dokonywania w imieniu i na rzecz Funduszu (administratora danych, posiadającego ww. umowę) wszelkich czynności związanych z administrowaniem informacjami gospodarczymi, na podstawie aneksu nr 30 do umowy o obsługę sekurytyzowanych wierzytelności z dnia 27 lutego 2006 r.

W świetle powyższego, w ocenie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, K. S. A. był uprawniony do przekazania danych osobowych Skarżącej, w imieniu i na rzecz Funduszu, do E. B. S. A.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).